

Tievėškės paveikslos

„Kas ĩr ta Tievĩnė?“ – sũnus monės paklausė
Ė, akelės išpũtės, atsakĩma uns laukė.
Kon pasakĩtė vākou, ka muni uns soprastu,
Ka meilė tievėškelė šėrdelie atsėrastu?
Vaĩvuorĩkštės aš joustuo švelnė spalvas paliesu
Ė tievėškės paveiksla sũnaus šėrdelie piešu.

Tievĩnė ĩr geltuona saulė ė žĩdra mielėna padongė,
Pėlkė niũrė debeselė ėr i longa barškontis lĩtaus lašelė.
Tievĩnė ĩr ė gorizontũs žalė mėškā,
Vėršũniems laikontis pariemė dongu
Ė baltė ligo aitvarā gondrā,
Aukštā padongie katrėi sklonda.

Tievĩnė ĩr ė mielėna pavasarė žėbutė,
I saulė tėisonti baltas blakstienas,
Ė balta šalta žėima, i šiaurė jau senė ėšliekusi.
Tievĩnė – geltuonu pėiniu drabužiu
Pasėdabėnusi kalvũ grondėnė
Ė pavasarė givĩbė jau alsoujis
Kalvuos papiedie batrĩkštos šaltėnis.

Tievĩnė – tas pėlks ė paprasts akmėnielis,
Golous sau ramė pri kėlė,
Ė tas rods mažitis vabalielis,
Basėlingoujis unt žuolies stėibėlė.
Tievĩnė ĩr ė tuos rauduonas tolpės, J
au pražĩdiejusės māmas darželie,
Ė tuos mažėlėlės darbšėiuosės bėtėlės,
Ba puoėlsė basėdarboujontės suodnelie.
Tievĩnė ĩr tuos baltas suodnė vuobėlis, tievieliu ožaugintas,
Ė tāva mažĩlėlės piedas, anũm takũs ėmintas...
Kon tāva akĩs māta – ĩr Tievėškė tāva.
Če – tāva Tievĩnė – šalėlė Lietova!